

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

311/2018

Αριθμός κατάθεσης αίτησης 170/2018
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ
(ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Πασχαλίνα Παπάζη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε από τον Προϊστάμενο του Πρωτοδικείου Καβάλας, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στην Καβάλα, στις 25 Σεπτεμβρίου 2018, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Λαζάρου Σώχου αρ. 4) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης Ευαγγελίας Καλουμά (ΑΜ ΔΣΘ 10983), η οποία κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ - μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην ο οποίος δεν παραστάθηκε και ως προς τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο της αίτησης, 2) του στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ - μπαρ παραλίας με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στη ο οποίος δεν παραστάθηκε, 3) στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ - μπαρ παραλίας με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στη ο οποίος δεν παραστάθηκε και ως προς τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο της αίτησης και 4) στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ - μπαρ παραλίας με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην παραλία ο οποίος δεν παραστάθηκε και ως προς τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο της αίτησης.

Η αιτούσα ζητά να γίνει δεκτή η από 18-5-2018 αίτησή της, που κατατέθηκε με αριθ. κατάθ. 170/2018, και η οποία προσδιορίστηκε αρχικά να συζητηθεί στις 12-6-2018 και μετά από αναβολή στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης η πληρεξουσία δικηγόρος της αιτούσας ανέπτυξε προφορικά τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Από τις διατάξεις των άρθρων 294 εδ. α', 295 §1 εδ. α' και 297 του ΚΠολΔ οι οποίες εφαρμόζονται και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (Β. Βαθρακοκοίλη ΕρμΚΠολΔ, άρθρο 294, σημ, 16), προκύπτει ότι ο αιτών, μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αίτησης χωρίς τη συναίνεση του καθ' ου, πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Η παραίτηση αυτή, έχει ως αποτέλεσμα ότι η αίτηση θεωρείται πως δεν ασκήθηκε ως προς το διάδικο για τον οποίο έγινε, με δικονομικό επακόλουθο την κατάργηση της δίκης ως προς αυτόν (βλ. ΟΛΑΠ 20/1999, ΕλλΔνη 2000, 26, ΑΠ 800/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 793/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, η αιτούσα με σχετική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της στο ακροατήριο πριν την έναρξη της προφορικής συζήτησης επί της ουσίας της υπόθεσης η οποία καταχωρήθηκε επί του σώματος της αίτησης, ελλείπει τήρησης πρακτικών στην παρούσα διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της κρινομένης αίτησής της, όσον αφορά τον πρώτο, τρίτο και τέταρτο των καθ' ων η αίτηση, και συνεπώς πρέπει να θεωρηθεί ότι η κρινομένη αίτηση ουδέποτε ασκήθηκε ως προς αυτούς και η σχετική δίκη καταργημένη.

II. Περαιτέρω, κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο έκθεμα κατά την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, ο δεύτερος των καθ' ων

δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο. Από την υπ' αριθμ. 706δ'/22-5-2018 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Θράκης που προσκομίζει και επικαλείται η αιτούσα, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με την πράξη κατάθεσης και ορισμού δικασίμου, καθώς και με κλήση προς συζήτηση, για τη δικάσιμο της 12^{ης}-6-2018, κατά την οποία αναβλήθηκε η συζήτηση της ένδικης υπόθεσης για τη σημερινή δικάσιμο απόντος του ως άνω δεύτερου καθ' ου, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα σ' αυτόν. Εξάλλου, από την υπ' αριθμ. 765δ'/9-7-2018 έκθεση επίδοσης της ίδιας ως άνω δικαστικής επιμελήτριας, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο των υπ' αριθ. 44/2018 πρακτικών του Δικαστηρίου αυτού, στα οποία αναφέρεται ότι η ένδικη υπόθεση αναβλήθηκε από την πιο πάνω δικάσιμο της 12^{ης}-6-2018 για τη σημερινή δικάσιμο, με κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο αυτή, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον ως άνω δεύτερο καθ' ου. Κατά τη σημερινή όμως δικάσιμο ο τελευταίος δεν εμφανίσθηκε κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του οικείου εκθέματος και δεν έλαβε μέρος στη συζήτηση αυτής εκπροσωπούμενος από πληρεξούσιο δικηγόρο και συνεπώς πρέπει να δικασθεί ερήμην, πλην όμως η υπόθεση θα ερευνηθεί σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρα 687 παρ. 1, 690 παρ. 1, 691 παρ. 1 ΚΠολΔ, βλ. και Ιω. Χαμηλοθώρη, Ασφαλιστικά Μέτρα, σελ. 45 επ., παρ. 175 και 177).

III. Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες («εισφορές») που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.ά. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρΑθ 3318/1998, ΔΕΕ 1999. 403 και Μ. Μαρίνο: «Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 35. 1441επ. και ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Ως ραδιοτηλεοπτική μετάδοση νοείται κατ' αρχήν η λήψη σήματος από τους άμεσους χρήστες των συσκευών λήψεως, οι οποίοι μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος λαμβάνουν εκπομπές. Εάν όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η, δε, παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή ανάλογου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής, αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό. Συνεπώς, η χρήση αυτή δημιουργεί δικαίωμα αμοιβής υπέρ των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων σε βάρος του δέκτη της συσκευής που παρουσιάζει την εκπομπή μέσω μεγαφώνου, ανεξάρτητα από τα δικαιώματα τους σε βάρος των ιδιοκτητών των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών (βλ. ΕφΑθ

915/2010 ΔΕΕ 2011. 306, ΠΠρΑθ 1076/2011, 682/2011 ΤΝΠ Νόμος). Στην περίπτωση λοιπόν που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται άδεια του δικαιούχου και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή, αμοιβής. Βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης, είναι ν' απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο, δηλαδή, στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης του έργου, είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44. 1481). Απαιτείται τελικά η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοηλεκτροπτικού έργου, καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993. Η έννοια, δε, της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του Ν. 2121/93 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα όμως που δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003, ΠοινΔημ 2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοηλεκτροπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοηλεκτροπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ίδιου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκτεμπτόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοηλεκτροπτικής μεταδόσεως και διακριτή από την αρχική ραδιοηλεκτροπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτή, να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα τα ανωτέρω, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή

τηλεόρασης, εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή, αμοιβής (Γ. Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία, έκδ. 2002, σελ. 217, Λ. Κοτσίρης, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης σε ΕΕμπΔ 2002, 251). Περαιτέρω, η ανωτέρω αμοιβή, καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομέλες Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του παραπάνω άρθρου 49 του ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι μέχρι τις 20.7.2017 λειτουργούσαν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993 και έκτοτε κατά τους όρους του άρθρου 6 του νέου ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20.7.2017), ο οποίος συμπληρώνει το βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα νόμο 2121/1993 και ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20.3.2014). Οι εν λόγω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης υποχρεούνται, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στις ιστοσελίδες αυτών και του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (άρθρο 23 παρ. 2 του ν. 4481/2017). Ο υπολογισμός, δε, της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 3, 6 παρ. 1γ του ν. 4481/2017 και 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την

εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο (άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017). Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο όργανο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλόμενης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Τέλος, ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, οπότε εναπόκειται στο Δικαστήριο μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της ευλόγου αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό έχει πλέον αυτό την εξουσία, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαίτησης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις της διάταξης του άρθρου 682 ΚΠολΔ, ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικειμένου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι πρόκειται εδώ περί γεγενημένης απαίτησης, η οποία, μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής, είναι ορισμένη και, συνεπώς, συντρέχόντων και των, κατά τα άνω, νομίμων προς τούτο όρων, όπως διαγράφονται στη διάταξη του άρθρου 682 του ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με τη μορφή της προσωρινής επιδίκασης απαίτησης των άρθρων 728 επ. του ίδιου Κώδικα. Τέλος, ο Ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών

συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη.

Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα εκθέτει στην κρινόμενη αίτησή της, ότι είναι νόμιμα συνεστημένος ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας - ήχου, των τραγουδιστών - ερμηνευτών και των μουσικών, και ότι έχει τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ίδιου νόμου προβλεπόμενης ευλόγου αμοιβής των μελών της. Ότι τα μέλη της, συνέταξαν από κοινού αμοιολόγιο το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν, δε, τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και ο ανωτέρω δεύτερος των καθ' ων, ο οποίος διατηρεί στην περιοχή την αναφερόμενη επιχείρηση καφέ - μπαρ παραλίας που λειτουργούσε εποχιακά κατά τους θερινούς μήνες των ετών 2016 και 2017, και πάντως για διάστημα πέντε ετών ανά έτος, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι ο ανωτέρω καθ' ου μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης αρνείται τον καθορισμό και την πληρωμή της εύλογης αμοιβής τους, παρόλο που χρησιμοποιεί στην επιχείρησή του και για την προσέλκυση της πελατείας του, το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση, μουσικό ρεπερτόριο. Με βάση το ως άνω ιστορικό, και κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα στη ένδικη αίτηση, ζητά να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, εκ της αιτίας αυτής, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτήν, κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν από τον ως άνω δεύτερο καθ' ου για τα έτη 2016 και 2017, και δη ζητά να καθορισθεί η εν λόγω αμοιβή στο ποσό των 1.500,00 ευρώ για έκαστο των ως άνω ετών, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα στην αίτηση. Επικαλούμενη, δε, επείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στην κάλυψη των βιοτικών αναγκών των ως άνω δικαιούχων, ζητά να της επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ της καθορισθείσας εύλογης αμοιβής, με τον νόμιμο τόκο από την 1-1-2017 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2016 και από την 1-1-2018 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2017, άλλως από την επίδοση της αίτησης έως την ολοσχερή εξόφληση, να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθ' ου να προσκομίσει τους καταλόγους του

ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη που η αιτούσα ζητά τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και, τέλος, να καταδικαστεί αυτής στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην οικεία θέση της νομικής σκέψης της παρούσας, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 49, 54-58 του Ν 2121/1993, όπως ισχύει μετά τον Ν. 3057/2002 και 3905/2010, 682 επ., 693 παρ. 1, 728 παρ. 1 περ. ζ, 729 παρ. 2, 450 επ., 731, 732, και 176 ΚΠολΔ, και 346 ΑΚ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος περί καταβολής τόκων από την αρχή κάθε επόμενου έτους (1^η Ιανουαρίου) του έτους που αφορά η αξίωση, το οποίο είναι μη νόμιμο και, συνεπώς, απορριπτέο, καθόσον οι αιτούντες δεν επικαλούνται δικαστική ή εξώδικη όχληση του δευτέρου καθ' ου η αίτηση, ενώ εξάλλου και όσον αφορά το αναλογούν στον Φ.Π.Α., μέρος της οφειλόμενης από τον χρήστη εύλογης αμοιβής, το μέρος αυτό καθίσταται απαιτητό, στο βαθμό που η πληρωμή της αμοιβής αυτής γίνεται, στις περιπτώσεις διαφωνίας του τελευταίου και οριστικού καθορισμού της από το δικαστήριο, μετά από επιταγή της σχετικής δικαστικής απόφασης, από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη και επομένως μόνο έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας είσπραξης της αμοιβής (βλέπε ΑΠ 80/1999 αδημ., ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45. 1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημ.). Πρέπει, συνεπώς, κατά τα λοιπά να εξετασθεί περαιτέρω η κρινομένη αίτηση και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από όλα τα έγγραφα που η αιτούσα επικαλείται και προσκομίζει και από αυτά που ανέπτυξε προφορικά και με το σημείωμά της η πληρεξουσία της δικηγόρος, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα, αποτελεί νομίμως συνεστημένο (σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 του Ν. 3905/2010 - ΦΕΚ Α'219/23-12-2010, με το οποίο προστέθηκε η παρ. 6 στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993) ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, των μουσικών, των τραγουδιστών - ερμηνευτών και των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας - ήχου, έχουσα τις -εκ του ιδίου νόμου- προβλεπόμενες και εν αρχή περιγραφόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της -εκ της προμνησθείσας διάταξης του άρθρου 49 του νόμου αυτού- ευλόγου αμοιβής των μελών της. Οι εκπροσωπούμενοι από την αιτούσα οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων τους συμφώνησαν και κατάρτισαν αμοιβολόγιο, το οποίο (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του

ίδιου ως άνω νόμου) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες εκ των οποίων η μία οικονομική ("Εθνος" της 4-2-1998, "ΤΑ ΝΕΑ" της 4-2-1998 και "ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ" της 3-2-1998), ενώ το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και ο ενιαίος οργανισμός στις εφημερίδες "ΚΕΡΔΟΣ" της 20-4-2012, "ΑΥΓΗ" της 20-4-2012 και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" της 19-4-2012, ο τελευταίος, δε, ακολούθως και λαμβάνοντας υπ' όψη τις εξελίξεις της αγοράς, την πρακτική των τοπικών συλλογικών συμφωνιών και τη διεθνή πρακτική, τροποποίησε το αμοιβολόγιο του και γνωστοποίησε το τροποποιημένο αυτό αμοιβολόγιο με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες, εκ των οποίων η μία οικονομική ("ΑΓΟΡΑ" της 29-5-2015, "ΑΥΓΗ" της 6-5-2015, και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" της 18-6-2015), κάλεσαν, δε, αυτοί τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, και προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (κατηγορία Α2 του αμοιβολογίου), όπως καφετέριες, café – bars, μπαρ, μπυραρίες, lounge bars, beach lounge bars κ.λπ., που λειτουργούν σε χώρο από 301 έως 400 τ.μ. και για διάστημα έως και 5 μηνών ανά έτος, η εύλογη αμοιβή καθορίζεται στο ποσό των 1.500,00 ευρώ για έκαστο των ετών 2016 και 2017, πλέον ΦΠΑ, ποσό το οποίο αποτελεί το ήμισυ της εκ ποσού 3.000,00 ευρώ αμοιβής για αντίστοιχη επιχείρηση που λειτουργεί καθόλο το έτος. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι και η επιχείρηση που διατηρούσε και εκμεταλλευόταν και ο δεύτερος καθ' ου στο Ν. Καβάλας, κατά το κρίσιμο κατωτέρω χρονικό διάστημα. Ειδικότερα, ο δεύτερος καθ' ου διατηρεί καφέ - μπαρ παραλίας με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην περιοχή της

και έχει επιφάνεια 330 τ.μ. Η εν λόγω επιχείρηση λειτουργεί καθημερινά και εποχιακά, κατά τους θερινούς μήνες και χρησιμοποιεί καθόλη τη διάρκεια της λειτουργίας του ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, τμήμα, δε, των ρεπερτορίων εντελώς ενδεικτικά αναφέρεται στην αίτηση, με τη χρήση υλικών φορέων ήχου, η χρήση, δε, της μουσικής είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της και δη για την προσέλκυση και ψυχαγωγία των πελατών της. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι ο ως άνω καθ' ου, παρότι χρησιμοποίησε στην επιχείρησή του υλικούς φορείς ήχου για τα έτη 2016 και 2017, αρνήθηκε να προβεί σε συμφωνία και να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό ως εύλογη αμοιβή για το διάστημα αυτό. Με βάση τα παραπάνω, πιθανολογείται περαιτέρω ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, επιμεριζόμενο κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και κατά το υπόλοιπο ποσοστό του 50%, κατά ποσοστό 25% στους ερμηνευτές-τραγουδιστές και κατά ποσοστό 25% στους μουσικούς, που πρέπει να καταβάλει ο ως άνω δεύτερος καθ' ου, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην προπεριγραφόμενη επιχείρησή του, πρέπει να καθοριστεί προσωρινά με βάση: α) τη συμβολή των δικαιούχων στην προσέλκυση, διατήρηση και

επαύξηση πελατείας από τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων και στη συνακόλουθη αύξηση των εσόδων του, β) τη δαπάνη στην οποία θα υποβαλόνταν αυτός αν, αντί των υλικών φορέων ήχου με τις ερμηνείες των δικαιούχων, χρησιμοποιούσε ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές σε ζωντανό πρόγραμμα, γ) τον πιο πάνω χρόνο χρήσης των υλικών φορέων ήχου με τις δημιουργίες των δικαιούχων, δ) το είδος της επιχείρησής του και τον σε τετραγωνικά μέτρα χώρο αυτής, όπου η μουσική θεωρείται απαραίτητη, συμβάλλοντας στην αύξηση της πελατείας του και των εσόδων του, στο ποσό των 1.500,00 ευρώ για κάθε ένα από τα έτη 2016 και 2017, που λειτουργεί μόνο εποχιακά, ποσό που προβλέπεται και ως ελάχιστο κατά το ανωτέρω αμοιβολόγιο, πλέον του αναλογούντος ποσού του ΦΠΑ. Συνακόλουθα, η εύλογη αμοιβή για την επιχείρηση του δεύτερου καθ' ου πρέπει να καθορισθεί προσωρινά για καθένα από τα έτη 2016 και 2017 της λειτουργίας του στο ποσό των 1.500,00 ευρώ και συνολικά στο ποσό των 3.000,00 ευρώ (= 1.500,00 X 2 μήνες), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση παροχής της αιτούμενης δικαστικής προστασίας για την κάλυψη άμεσων και μη δεκτικών αναβολής, βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί εκ των οποίων αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για τη συντήρησή τους. Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτή η ένδικη αίτηση ως προς τον δεύτερο καθ' ου ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, να καθορισθεί προσωρινά η εύλογη και ενιαία αμοιβή που αυτός οφείλει στην αιτούσα για τα ως άνω έτη 2016 και 2017 στο παραπάνω συνολικό ποσό των 3.000,00 ευρώ, επιμεριζόμενο στους εκπροσωπούμενους από την αιτούσα δικαιούχους, κατά τις ανωτέρω διακρίσεις, να υποχρεωθεί ο καθ' ου να καταβάλει στην αιτούσα, το ήμισυ από τα πιο πάνω ποσά της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σε αυτήν, τα οποία επιδικάζονται και, τέλος, να προσκομίσει αυτός τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε για τα παραπάνω έτη. Τέλος, ο δεύτερος καθ' ου πρέπει να καταδικασθεί, λόγω της ήττας του στην παρούσα δίκη (άρθρα 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ως μη ασκηθείσα την ένδικη αίτηση ως προς τον πρώτο, τρίτο και τέταρτο των καθ' ων και τη σχετική δίκη καταργημένη.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του δεύτερου καθ' ου.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος καθ' ου στην αιτούσα, για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στην επιχείρηση καφέ - μπαρ παραλίας με τον διακριτικό τίτλο

που αυτός διατηρεί στην περιοχή της

στο ποσό των χιλίων

πεντακοσίων ευρώ (1.500,00 €) για έκαστο των ετών 2016 και 2017 και συνολικά στο ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000,00 €), πλέον του αναλογούντος Φόρου Προστιθέμενης Αξίας.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον δεύτερο καθ' ου να καταβάλει στην αιτούσα, το ήμισυ της κατά τα ως άνω προσδιορισθείσας, για το σύνολο του ένδικου χρόνου, εύλογης αμοιβής που αναλογεί σε αυτήν, ήτοι να καταβάλει σ' αυτήν το ποσό των χιλίων πεντακοσίων ευρώ (1.500,00 €), με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της ένδικης αίτησης και έως την ολοσχερή εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φόρου Προστιθέμενης Αξίας.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον δεύτερο καθ' ου να προσκομίσει στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2016 και 2017.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον δεύτερο καθ' ου στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα ευρώ (350 €).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε, στην Καβάλα, και σε έκτακτη, δημόσια αυτού συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων τους δικηγόρων, στις 5 Οκτωβρίου 2018, με την παρουσία της Γραμματέως

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

